

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1020/2563

พนักงานอัยการจังหวัดสวางคนดิน โจทก์ นาย อ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 72, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.พ. มาตรา 84/1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 288, 371 รับประทานอาหารกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์จำเลยเสร็จจำเลยขอถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 72 และมาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยบันดาลโทสะ จำคุก 7 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท ความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยบันดาลโทสะจำเลยให้การรับสารภาพภายหลังสืบพยานเสร็จแล้ว เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 4 ปี 8 เดือน ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงปรับ 500 บาท รวมจำคุก 4 ปี 8 เดือน และปรับ 500 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 3 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยมีกำหนด 2 ปี โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 3 เดือนต่อครั้ง ให้ทำงานบริการสังคมและสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนด 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 รับประทานอาหารกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ ภายหลังสืบพยานเสร็จแล้ว เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 6 ปี 8 เดือน เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรแล้ว เป็นจำคุก 6 ปี 8 เดือน และปรับ 500 บาท ไม่รอการลงโทษจำคุก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ประมาณ 4 ปี นายบรรเลง ผู้เสียหายเคยถูกดำเนินคดีข้อหากระทำอนาจารภริยาจำเลย ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยใช้มีดเป็นอาวุธปาดที่ลำคอผู้เสียหายเป็นแผลยาวประมาณ 6 เซนติเมตร ลึก 2 ถึง 3 มิลลิเมตร หลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานยึดมีดที่จำเลยใช้ก่อเหตุเป็นของกลางสำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า การกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะหรือไม่ เห็นว่า แม้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะมีได้บัญญัติไว้ชัดเจน

ว่า หน้าที่น่าสับสนหรือภาระการพิสูจน์ในคดีอาญาเป็นหน้าที่ของคู่ความฝ่ายใดก็ตาม แต่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 บัญญัติว่า วิธีพิจารณาข้อใดซึ่งประมวลกฎหมายนี้มีได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่พอจะใช้บังคับได้ และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84/1 บัญญัติว่า คู่ความฝ่ายใดกล่าวอ้างข้อเท็จจริงเพื่อสนับสนุนคำคู่ความของตน ให้คู่ความฝ่ายนั้นมีภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงนั้น... ดังนั้น เมื่อโจทก์ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิด ถ้าจำเลยให้การปฏิเสธ ภาระการพิสูจน์ย่อมตกแก่โจทก์ แต่คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ อันเป็นการยอมรับข้อเท็จจริงตามฟ้องโจทก์ แต่อ้างเหตุผลหย่อนโทษว่ากระทำความผิดโดยบันดาลโทสะ ภาระการพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวย่อมตกแก่จำเลยที่จะต้องนำเสนอให้เห็นว่า ผู้เสียหายข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมอย่างไร อันจะทำให้การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 แต่คดีนี้ข้อเท็จจริงจากทางนำเสนอของจำเลยคงได้ความแต่เพียงว่า ขณะจำเลยขับรถจักรยานยนต์ผ่านบริเวณที่เกิดเหตุได้ยินเสียงคนร้องเรียก ซึ่งจำเลยคิดว่าคือผู้เสียหายเรียกจำเลยว่า มึงคือชั่วแท้ แต่จนกระทั่งปัจจุบันจำเลยยังไม่ทราบว่า ใครเป็นคนร้องเรียกจำเลยดังกล่าว และได้ความจากนายสีไสย ประจักษ์พยานอีกปากหนึ่งของจำเลย เบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า เมื่อพยานเห็นจำเลยขับรถจักรยานยนต์ผ่านมา พยานตะโกนเรียกจำเลย โดยผู้เสียหายไม่ได้ตะโกนเรียกเพราะผู้เสียหายไม่น่าจะเห็นจำเลย เนื่องจากผู้เสียหายนั่งหันหลังให้กับถนน และในวันเกิดเหตุพยานไม่ได้ยินว่ามีใครตะโกนเรียกจำเลยในลักษณะว่า คงมีเพียงพยานตะโกนเรียกจำเลยเพื่อชวนดื่มสุรเท่านั้น อันทำให้ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวของจำเลยถูกหักล้างโดยพยานจำเลยเอง พยานหลักฐานจำเลยจึงมีน้ำหนักน้อยและไม่เพียงพอให้รับฟังว่า ผู้เสียหายร้องด่าจำเลยว่า มึงคือชั่วแท้ หรือกระทำด้วยประการใดอันเป็นการข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุไม่เป็นธรรม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยว่า พยานหลักฐานจำเลยฟังไม่ได้ว่า การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะตามกฎหมายนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปมีว่า มีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วางโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นในอัตราโทษขั้นต่ำตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และยังลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้อีกหนึ่งในสาม อันเป็นคุณแก่จำเลยมากแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะวางโทษจำเลยให้เบากว่าที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดอีก และเนื่องจากความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลลงโทษจำคุกเกินห้าปี จึงไม่อาจรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาลงโทษจำเลย โดยไม่รอกการลงโทษจำคุกมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

ปดาร์ณี ลัดพลี · พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · บุญทอง ปลื้มวรสวัสดิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1020/2563>